

Одељење специјалне полиције У. г. Б.

1.

Презиме и име: К Р С Т И Ћ С В Е Т Л А Н А

Надимак: нема Илегална имена: нема

Занимање: ученица VI раз.гим. Датум рођења: 15-II-1925

Место рођења: Београд срез (за странца држава) У.г.Б.

Држављанство: бив.Југословенка Народност: Српкиња

Вера: православне Завичајна општина: Београд

Име оца: Мирослав мајке: Лепосава рођена: Станојевић

Брачно стање: неудата Име и рођено презиме супруге-а

Број деце: и њихова имена

Стручна и школска спрема: ученица VI разреда гимназије

Које језике говори и пише: српски

Јели и како регулисао војну обавезу (чин):

Место сталног становања, улица и број: Жоржа Клемансоа број 43

Подаци: руковаоц разредног актива и члан пленума.Ухапшена зато што је дала свој стан за састанак Месном комитету партије.

Лица у вези: Розенберг Анита, Радовановић Мира.

Предмети: II.бр.8101/42

MINISTARSTVO UNUTRASNH POSLOVA SRBIJE
Uprava državne bezbednosti
BEOGRAD

Ср. предмета	Страна	Друга ознака	Потпис
192/57	1	17	43

IV.бр.192/57

ИРБ УГБ СПИ-192/57 к 433/10

ИСТОРИЈСКИ
АРХИВ
БЕОГРАДА

КРСТИЋ СВЕТЛАНА, руковаоц разредног актива и члан пленума. Ухапшена је зато што је дала свој стањ за састанак Месног комитета партије. Има добро држање и може се поправити.

Ухапшена је 23. марта 1942. Пуштена 23. августа т. г.

На случај нереда хаспити је.

Шефа Одељења специјалне полиције,
Референт,

[Handwritten signature]

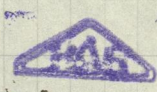
ИДБ УПБ СПН-192/57 к 433/10

ИСТОРИЈСКИ
АРХИВ
БЕОГРАДА

Српски језик	Српски језик	Српски језик	Српски језик

Међу Специјалне полиције

Моја ћерка Светлана Крстић, налази се у логору на Бањици. Како је моја ћерка незнајући примила у посету једно лице чије јој камере и рад нису биле познате, то молим да ми се изађе у сусрет мојој молби, и да се она се пусти на слободу. Пошто је здравствено веома лоше и поред тога је, и крома и болесна на плућима.

Гарантиујем да је моја ћерка исправна и да ћу настојати док исправнија да буде у будућности.

Београд, 5 јуна 1942
УПРАВА ГРАДА БЕОГРАДА
Одељење специјалне полиције
POLICE DIVISION — BELGRAD
Specialpolizeiabteilung

Уштитива,
Летосава Крстић

И № 8101

5-11-1942

Чена лог IV

Handwritten signature/initials in red ink.

Handwritten signature/initials in red ink.

г. Подовићу

Шеф Одсека IV - комесар

ИСТОРИЈСКИ
АРХИВ
БЕОГРАДА

г. Глигоријевићу у рад.

16.VI.1942
Б.

По наредби
Шефа Одељења специјалне полиције,
Шеф IV отсека - полиц. комесар,

MINISTARSTVO UNUTRASNJIH POSLOVA FNR			
Uprava državne bezbednosti			
АРХИВ			
Broj lista	Strane	Svega	Potpis
199/57	4		

Р.

референту г. Подовићу, да ми по завршеној истрази по предмету Крстић Светлане, ученице рефереше.

По наредби
Шефа Одељења специјалне полиције,
Шеф IV отсека - полиц. комесар,

Handwritten signature in blue ink.

И №, у ПБ СП IV - 192/57 к 433/10

Рађено 12 августа 1942 године у Одељењу специјалне полиције Управе града Београда.

З А П И С Н И К

о извршеном саслушању КРСТИЋ СВЕТЛАНЕ, ученице VI разреда VII женске гимназије из Београда.

I.

Зовем се КРСТИЋ СВЕТЛАНА, по занимању сам ученица VI разреда VII женске гимназије у Београду, рођена сам 15.II.1925 године у Београду од оца Мирослава и мајке Лепосаве рођ. Станојевић, вере православне, неударна, по народности Српкиња, поданица бив.Краљевине Југославије, писмена, судски и полицијски некажњавана, на упитана о потребиом изјављујем следеће:

II.

Основну школу свршила сам у француском интернату у Београду. Четири разреда гимназије свршила сам у непотпуној женској реалној гимназији која се већ идуће године претворила у потпуну VII женску реалну гимназију.

Васпитавана у једној доброј грађанској национално исправној породици, све до V-ог разреда гимназије нисам имала појма о неким политичким идејама. При крају V-ог разреда упознала сам се и доста зближила са једном ученицом из наше школе, исто V-ог разреда само другог одељења, малом МИРОМ. Виђале смо се често и ја сам је неколико пута посетла у њеном стану у Мачванској улици број 10. Мира ми је са великим симпатијама говорила о Совјетској Русији и о томе како сва омладина треба да се зближи и постане јединствена. Давала ми је књиге на читање и то су углавном била дела Максима Горког. Књиге које сам од ње добила биле су: "Мати", "Фома Гордејев", "Матвеј Кожемјакин" од Горкога и "Лов на људе" од Травена.

Нешто пред крај школске године отишла сам са Миром на два омладинска излета у Кошутњак, где сам се упознала са неколико другова и другарица од којих се сада сећам само ЛУТЕ ДОРΟΣЛОВЦА и БОРЕ ДРЕНОВЦА. Дорословац се мало дуже задржао у разговору самном и са Миром и рекао нам, да би требало да позовемо на излет још неколико другарица из школе. Ја сам баш мислила да на идући излет позовем неколико другарица из свог Одељења, али ме је у томе прекинуо рат и ја сам престала да се виђам са тим људима, пошто је Мира одмах по бомбардовању отпутовала у Црну Гору и од тога времена нисам ништа чула о њој. Ја сам такође после бомбардовања отишла код мамине родбине у Смедерево где сам провела скоро цело лето. Крајем августа вратила сам се у Београд у намеру да ту сачекам почетак школске године. Једног дана случајно сам се срела на улици са Бором Дреновцем који ме је потсетио на наше познанство из Кошутњака. Он се распитивао да ли нешто радим у својој школи и кад је чуо да ја не само што неутичем на своје другарице из разреда, него се чак и невиђам са њима прекорео ме је говорећи ми да је заиста срамота што наша национална трагедија неутиче на мене баш сад кад се цео наш нар

Светлана Крстић

дигао против окупатора. Упитао ме је где станујем и рекао да ће ме посетити да мало дуже разговара самном о свему томе. Одржао је обећање и посетио ме је два пута. Оба пута ми је говорио о ослободилачкој борби нашег народа и омладине против окупатора и о томе како би требало да се повежем и да радим са својим другарицама из разреда. Пошто сам му рекла да не знам коме да се обратим, рекао ми је да ће ми послати једну добру девојку из мог Одељења која ће ми већ објаснити како то иде. После неколико дана дошла је код мене моја разредна другарица Јеврејка АНИТА РОЗЕНБЕРГ. Она ми је са великим огорчењем говорила против окупатора и о томе да морам и ја нешто да допринесем у овој народно ослободилачкој борби т.ј. да утичем на другарице из разреда. Загрејана њеним ватреним речима пристала сам, али сам јој саопштила да мора да причека док пођем у школу пошто не знам адресу скоро ни једној другарици. Читавих месец дана све до половине октобра, кад смо пошле у школу, виђала сам се стално са њом кришом од родитеља који нису дозвољавали да се дружим са Јеврејком. Кад смо пошле у школу она ми је објаснила како треба да приђем девојкама, да их посећујем и да им причам о ослободилачкој борби нашег народа. Говорила ми је да се указује потреба да се створи један актив где би биле најбоље девојке из школе и да због тога треба ухватити везу у IV Одељења виших разреда, т.ј. два одељења V и два VII разреда. Рекла ми је да се побринем да нађем само још једну девојку из свога разреда да ми помаже а да ће се за остала три одељења она побринути. Девојка коју сам ја у свом одељењу пронашла била је ОЛГА БУРОВИЋ, која се ове године није уписала у школу, али се стално виђала са свим другарицама из одељења. Кад сам јој саопштила за ту девојку она ме је похвалила и рекла ми да заједно са њом дођем код ње у стан у Горничевску улицу број 7, где ће ме упознати са још неким девојкама. Отишла сам са Олгом код ње и тамо сам се упознала са РЕЉИЦОМ БАРАРОН из V разреда, и још једном из VI која ми је рекла само свој надимак "МИКИ". Анита нам је објаснила како ће и шта ће ко радити. Ту сам сазнала да Рељица треба да ради са два V разреда, "Мики" у свом а Олга и ја у свом Одељењу. Анита нам је затим саопштила да треба од другарица скупљати новац за национално ослободилачки фонд, а да и ми саме треба да дајемо за то прилоге. Мени је било врло неудобно да тражим новац код разредних другарица које су иначе почеле с неповерењем да гледају на мене, већ је ту дужност узела на себе Олга. Ја сам само обилазила другарице и говорила им оно што ми је Анита саопштавала. Осим Олге нисам успела ниједну другарицу да заинтересујем, јер су то све била врло млада деца коју све то није интересовало. Ја сам дала Анити на име свог прилога за национално ослободилачки фонд 50 динара. Олга је скупљала новац од другарица из разреда и директно га предавала Анити тако да нисам уопште знала колико је скупила и од кога.

Анита је држала нашу школу све до половине децембра када су јеврејке биле покупљене и одведене у логор. У току та два месеца Рељица, "Мики", Олга, Анита и ја састале смо се још три пута и то два пута код Рељице у Господар Јовановој улици број 2, а једном код меке кад ми родитељи нису били код куће.

Светлана Крстић

ИМЕНА СТВ-192/57 к 433/10

Пре него што је отишла од нас Анита ме је упознала са једном девојком го имену АЛИСОМ и рекла ми да ће ми она бити веза. Алиса се задржала само недељу дана па је отишла упознавши ме претходно са МИРОМ РАДОВАНОВИЋ. Мира ми је рекла да она у ствари није наша другарица већ да је дошла само привремено и да за стално треба да дође једна другарица из Прве женске гимназије. Ја сам међутим у међувремену ликвидирала тако да нисам ни сазнала која је то другарица требала да буде.

До мог рада а затим ликвидирање дошло је овако. Свака нова ствар за мене је занимљива; тако је било и са овим радом. У почетку сам била загрејана и мислила сам да је стварно врло исправно помоћи у народној борби против окупатора. Али после извесног времена увидела сам да ја нисам створена ни за какво пропагирање и да је то обилажење разреда празно и безуспешно преклапање. Анитина стална прекоревања због неуспеха још више су ме омрзовојила и ја сам се решила да у опште престанем да се мешам у све то. Али стварног ликвидирања дошло је тек кад је дошла Мира Радовановић. Почетком јануара 1942 Мира ме је позвала на један састанак за који сам тек доцније сазнала да је био неки средњошколски пленум. Ја нисам хтела да одем али Мира је енергично захтевала да дођем говорећи ми да пошто Анита, није ту морам ја да је заменим. Ја сам пристала. Тај састанак се одржао у једној кући чији број и улицу не знам пошто се та кућа налазила на самој периферији града у близини неког села. На том састанку осим Мира, никог нисам познавала. И баш тај састанак ме је одлучио да напустим сваки рад и да прекинем са свим тим људима. На том састанку се врло енергично постављала омладинска борба. Говорило се да ако се код неког примети и трук саботаже и немарност у раду да ће бити смакнут. То ме је сасвим разхладило и решило те сам после састанка саопштила Мири да прекидам са сваким радом и да нећу више ништа да се мешам. Мира ме је дуго убеђивала, саветовала, и прекоревала и најзад је дигла руке од мене рекавши ми при расстанку да ћу се љуто кајати због овог свог поступка. Тако сам половином јануара сасвим престала са тим неплодним и безуспешним радом.

23 марта била сам ухапшена због сасвим друге ствари. На саслушању сам дознала да је Месни комитет комунистичке партије одржао састанак у моме стану у улици Жоржа Клемансоа број 43, док сам ја мислила да је тај састанак био сасвим личне природе. Наиме једна девојка која ми се претставила као избеглица МИЛА а са којом сам се ја упознала и виђала на улици, замолила ме је после нашег другог сусрета да дође са својим другом и сестром код мене на једно после подне, пошто њена родбина не трпи њеног друга и неке њене познанике, па због тога не може да их позове код себе. После дугог наваљивања ја сам пристала и они су дошли: два мушкарца и две женске. Сестра са вереником и Мила са својим другом тако ми је она објаснила. То после подне никога није било у стану пошто сам ја удаљила маму рекавши јој да ће ми доћи другарице да учимо заједно. Ти људи су после похапшени и пред полицијом. Тада је то био комунистички саслик.

Светлана Крстић

192/37	5		Potpis
--------	---	--	--------

MAB y 15 SM IV - 192/57 k 433/10

Ја не знам зашто је та девојка дошла на идеју да од мене тражи стан. Она се подробно испитивала о мени, мојим родитељима и познаницима и пошто је била доста симпатична ја сам јој искрено причала о себи и својима. У једном разговору сам јој причајући о излетима у Кошутњаку рекла да познајем Бору Дреновца. Доцније сам се сетила да је то можда био разлог да ми поверује и да ми затражи стан за неке своје сврхе, које ја уопште нисам знала јер да сам то знала не само што јој не бих уступила стан већ не бих са њом уопште разговарала, пошто сам још у јануару прекинула сасвим што има везе са политиком и чврсто решила да гледам само своју кућу и школу.

То је све би имала да изјавим о своме раду у СКОЈ-у.

Испит ми је прочитан и све су моје рећи у њему тачно забележене те га у свему за свој признајем.

Потписујем,
Светлана Крстић

САСЛУШАО-РЕФЕРЕНТ,

В. Крстић

ОБЕРАВА,

По наредби
Шефа Одељења специјалне полиције,
Шеф IV одељења полицијског комесара

Светлана Крстић

ИАБ УГБ СРП - 192/57 К 433/10

ИСТОРИЈСКИ
АРХИВ
БЕОГРАДА

MINISTARSTVO UNUTRASNIJH POSLOVA FSRJ
Uprava državne bezbednosti

АРХИВА

Br. predmeta	Strana	Svega strana	Fot. is
192/57	6		

Р.-

Пошто је истрагом утврђена кривица Крстић Светлане а она својим добрим држањем одаје утисак да ће се поправити, сем тога, казна од 5 месеци, колико је до сада издржала, довољна је за њену кривицу, те се има пустити на слободу.

Предмет уступити картотеци ради евиденције.

По наредби

Шефа Одељења специјалне полиције,
Шеф IV отсека-полиц. командар,

Битарак

Признајем да сам данас 23.августа 1942.године пуштена на слободу.-

писмена,

Светлана Крстић

Оверава

По наредби

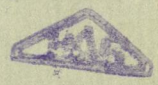
Шефа Одељења специјалне полиције,
Референт,

В. [signature]

ИАБ, УГБ СП IV - 192/52 к. 433/10

ИСТОРИЈСКИ
АРХИВ
БЕОГРАДА

у земљу
наглавница 10

Н. МИРА, свршена ученица V_2 разреда ~~7~~ женске реалне гимназије долазила је често код Светлане и говорила је, како је лепо да се омладина често састаје и да иде у поље на излет, где се у игри и песми измеђају мисли. Мира је Црногорка и по изјави Крстићеве одмах после бомбардовања Београда отпутовала је у непознатом правцу.

РОЗЕМБЕРГ АНИТА, ученица V_3 разреда 7. женске реалне гимназије, Јеврејка, другарица Светланина често је долазила у стан Светланина а и ова ишла код ње како пре рата, тако и после рата. После рата, када је отпочео прогон Јевреја Анита је говорила о тешком стању Јевреја, о томе како ће окупатор отпочети да прогања и Србе нарочито омладину, како су нам Руси пријатељи и како је Совјетска Русија, која је велика сила и добро наоружана, најзад победити Немце. Даље јој је казала, да се у школи међу ђацима не ради ништа, да је дужност сваке напредније ученице да осталим својим другарица објашњавају поједине ствари из садањих догађаја и о рату, о акцији "партизана" и да би се требало организовати прикупљање прилога за "партизане". Казала јој је, да би она, пошто је омиљена међу својим другарицама, требала да преузме ту улогу, што је ова и послушала. Анита јој је дала упут, да са свима другарицама може слободно разговарати, јер се уверила да су све напредне девојчице, да ће јој она бити "веза" и да се за споља ништа не брине. Обећала јој је давати и што за читање, међутим доцније јој је казала да јој је незгодно, већ јој је усмено причала оно што је из појединих брошура и летака прочитала, а дужност је Светланина била да у изводу то даље преприча својим другарицама, што је ова и чинила. Пошто је Светлана била одлична ученица, то јој је Анита казала да се својим другарица приближава на тај начин што би ишла код њих у стан под изговором, да је дошла да им пиједине ствари покаже.

По њеној изјави успела је да у два маха прикупи укупно 50-60 динара и овај је новац предала Анити. Када је Анита, као Јеврејка требала да буде ухапшена, она јој је на неколико дана казала да мора ићи из Београда и довести је у "везу" са неком АЛИСОМ. Приликом упознавања Анита је казала Алиси, да је Светлана способна да ради, али да није довољно активна и да би требала мало да је притегне. Са Алисом је Светлана одржавала "везу" до Божића, па је затим сама престала да се састаје са њоме. За то време предала јој је 30-40. прилога

ИРБ УГБ СПИВ - 102/57 к 433/10